

скателитѣ ; азъ съмь чилѣкъ гдѣто сѣя
 подѣ ясно небо. Тѣя ситны-дрѣбны смѣт-
 ки, гдѣто прави всякій день за хлѣбѣтъ,
 за виното, за дървята, за солта, за свѣ-
 щитѣ, прави ги тоз' чилѣкъ само за да
 вы ласкае и да вы лѣже. Дѣаволытѣ мя
 хвацать, като гледамъ що става. Пукамъ
 ся отъ ядѣ, като слушамъ всякій день
 какво казвать хората за васѣ. Азъ ямъ
 хлѣбѣтъ ви, некамъ и доброто ви, колко-
 то и да ми докрывява за нѣкон работы.
 Обычамъ пѣрво себе си, а послѣ госпо-
 дарьтѣ си.

Грабчо.

Можемъ ли да ся научимъ и ный, бай
 Кольо, какво казвать хората за насѣ?

Кольо.

Всячко можяхъ да ви кажа, чорбаджи,
 ако знаяхъ чѣ това нѣма да ви разсѣрди.

Грабчо.

Бѣди спокоенѣ, азъ нѣма да ся разсѣрдя.

Кольо.

Да мя прощавате ; азъ зная твѣрдѣ до-
 брѣ чѣ ще ся разсѣрдите.

Грабчо.

Никакъ, ти казвамъ ; напротивѣ, много
 ще ся благодаря като науча какво казва
 свѣтътъ за мене.

Кольо.

Чорбаджи! като го искате, азъ ще ви